

σκάλων καὶ μαθητῶν δὲν κατώρθωσαν νὰ κα-
τισχύσωσι τῶν παρισινῶν συρμῶν. Οὐχ ἤ-
τον ἡ ἀμιλλα ἐξακολουθεῖ μετὰ ζήλου, ἀπὸ δὲ
τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῶν
ράπτῶν, γενομένης τῇ 1 Ὀκτωβρίου, ἐδέησε
νὰ εὐρύνωσι τὸ κατὰστημα καὶ ἀύξηθῇ ὁ ἀριθ-
μὸς τῶν διδασκάλων, διότι πολλοὶ νέοι σπου-
δασταὶ προσήλθον εἰς τὴν ράπτικὴν ἀκαδη-
μειάν.

Η ΔΕΚΟΧΤΟΥΡΑ

[Τρυγῶν ἢ κατοικίδιος].

— Πῶς τὸ λένε τὸ πουλάκι,
ποῦ στὰ δένδρα πεταχτὸ
κελαδεῖ κάθε λιγάκι —
Δεκοχτώ; Δεκοχτώ;

— Δεκοχτούρα τὸ λαλοῦνε
ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ,
γιατὶ ψάλλει νὰ τ' ἀκοῦνε —
Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

Κι' ὅποιος εἰς ἐμὲ προβάλλῃ
τὸ αὐτί του 'ξυπνητὸ,
θένα μάθῃ γιατί ψάλλει
Δεκοχτώ! Δεκοχτώ!

Ἦταν ἄλλοτ' ἢ καυμένη
κοριτσάκι διαλεχτὸ,
— Χρόνοι τώρα περασμένοι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ —

Κ' εἶχε μητριὰ, παιδιά μου,
μιὰ γρηά ὅταν σκελετὸ.
— Ζύμω, λέγει, τὰ ψωμιὰ μου
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ. —

Τῆς ζυμόνει μέσ' ἰστὴν σκάφη
τὸ ζυμάρι κορδωτὸ
κόφτει τὰ ψωμιὰ καὶ γράφει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Τάπλασε καὶ τὰ φουρνίζει
μέσ' ἰστὸν φουρνο τὸν ζεστό·
'ψήθηκαν, τὰ ξεφουρνίζει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Μὰ ἡ στρίγγλα μητριὰ της
κράζει μὲ θυμὸ φρικτὸ,
πῶς δὲν ἦσαν τὰ ψωμιὰ της
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκαννιά, φωνάζ', ἐγείναν,
δεκαννιά καὶ τ' ἀπαίτω!
Τῶνα τῶφαγες, κ' ἐμείναν
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Εἰς τὴν Παναγιά σ' ὀμόνω,
στέκει στὸ χαρτὶ γραφτὸ,
τὰ ψωμιὰ πῶς ἦσαν μόνο
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Δεκαννιά! φωνάζ' ἐκείνη,
ἢ σὲ σφάζω στὸ λεπτὸ.
Τάκλεφες, γι' αὐτὸ 'χουν μείνει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

— Μάνα, μὴν τὸ πάρης κάκια,
μὰ σ' ὀμόνω ἰστὸν Χριστὸ:
μοῦ πρᾶγαγελες ψωμιὰ
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ! —

Μὰ ἡ στρίγγλα, 'ποῦ 'ζητοῦσε
ἀφορμὴν εἰς τὸ κρυφτὸ,
'κεὶ 'ποῦ ἡ φτωχὴ λαλοῦσε —
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ.

Ἰστὸ καρύδι της στηλάνει
τὸ μαχαίρι τροχητὸ,
— Περασμένοι τώρα χρόνοι
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ. —

Μὰ ὁ θεὸς γυρνᾷ τὸ χέρι
ἰστὸν κακὸ της ἑαυτὸ,
καὶ πληγαὶς τῆς καταφέρει
δεκοχτῶ, δεκοχτῶ!

Καὶ τὴν κόρη μεταβάλλει
σὲ τρυγόνι φτερωτὸ,
π' ὡς τὰ τῶρ' ἀκόμα ψάλλει —
Δεκοχτῶ! Δεκοχτῶ!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ἄ Οὐ Κύριος Π* συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν φίλον
του Μ* ἔμπορον.

— Σὲ βλέπω ἤσυχον, τοῦ λέγει· φαίνεται
ὅτι δὲν τὰ 'ξέρεις. . . .

— Τί τρέχει;

— Αὐτὴ τῇ στιγμῇ ἔμαθα πῶς ὁ ὑπάλ-
ληλός σου ἔφυγε μὲ τὴν. . . .

— Τί; τὴν κάσσα μου;

— Ὅχι, τὴν γυναῖκά σου.

— ὦ, ἀδελφὲ, μ' ἔκαμες κ' ἐφοβήθηκα!

*

*

Τὸν ἐξῆς διάλογον μᾶς ἐπιστέλλει φίλος,
αὐτήκοος αὐτοῦ γενόμενος·

Ἄ Ὑπηρετὴς πρὸς τὸν κύριον:

— Κύριε, ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ
δώσητε τὴν ἀδειαν νὰ 'πανδρευθῶ.

— Καὶ ἐσκέφθης τί θὰ κάμης, κύρ Παν-
τελῆ;

— Ὅχι, Κύριε· ἡμεῖς οἱ φτωχοὶ δὲν σκε-
φόμεθα ὅταν θὰ 'πανδρευθοῦμε, γιατί ἂν ἐσκε-
φόμεθα, ποτὲ δὲν θὰ 'πανδρευόμεθα!

*

*

Ἡ κυρία Μ* ἦτο προσκεκλημένη εἰς ἐσπε-
ρίδα· διὸ ἐσύστησεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον της
νὰ τὴν περιμένῃ ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ.

Ἐπανελθοῦσα κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ με-
σονύκτιον, ἡ κυρία εὐρίσκει τὴν ὑπηρετρίαν κοι-
μωμένην βαθέως, ἐκ φιλανθρωπίας δὲ δὲν τὴν
ἐξυπνᾷ, ἀλλὰ ἐτοιμάζεται νὰ κατακλιθῇ ἀθυ-
ρῶως.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀκούει τὴν ὑπηρετρίαν, ἣτις